



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Zosimo Presbytero, Anatolio & Maroni Diaconis. 28.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

νάγκησιν λοιπὸν προσάγειν συνεχῶς
 ὡς ἀκλήστως τοῖς οὐ κατὰ τὴν σὴν
 σὺνείσην ῥομίμως καὶ φιλανθρώπως ἄρ-
 χῆσι, καὶ αὐτεπαγγέλτως εὐεργετῆσι.
 καὶ ταῦτα μὲν εἰς τοσοῦτον. τὴν δὲ
 παρεκλήσιν τῆς δῆμων, εἰς ἔργον ἐ-
 νεργεῖν καταξίωσον ὡς ἄρ' ἴσμεν
 ὅτι τῆς δυσκόλου ἄρ' εἰς τὴν σὴν πεπει-
 ραται παραγυμνάτων ὁ κατεχόμενος με-
 γαλοπρέπειαν ἕως ἴσμεν εὐεργετη-
 ῆναι αὐτὸν δύνασθαι, εἰ τῆς σῆς ὅτι
 λάβοιτο ῥοπή.

Ὡρίωνι Διάκονῳ. κγ.

Χρῆτὸς μαθητευομένης, καὶ ὡς
 πατέρας φιλεῖν τῆς ὄντως διδασκά-
 λης, καὶ ὡς ἀρχοντας δεδιέναι, καὶ
 μήτε ἄρ' εἰς τὴν ἀγάπην ἐκλύειν τὸν
 φόβον, μήτε ἄρ' τὸν φόβον ἀμαυροῦν
 τὴν ἀγάπην.

Παλλαδίῳ Διάκονῳ. κδ.

Εἰσωτηρίας ἐρεῖς, πάντα ποιεῖ τὰ εἰς
 ταύτην ἀγνοῶ. τὸ γὰρ ὅτι θυμολύ-
 τος πηγάζει οὐ τὸ γενεσθαι καλεῖν ἐ-
 σθαι, ἀλλὰ τὸ πάντα φράττειν ὅπως ἐν-
 γένοιτο.

Ζωσίμῳ πρεσβυτέρῳ, Ανατολίῳ, καὶ
 Μάρωνι Διάκονῳ. κη.

Εἰ τοῖς φιλαρέτοις τὸ μετριοπαθεῖν
 ἀρτίπει· τὸ γὰρ καὶ τὰ ἄλλα πλεο-
 νεκτῆματα κοσμεῖτε καὶ φαιδρύνετε καὶ
 τοῖς ἀμαρτωλοῖς τὸ ταπεινῆσθαι δὴ-
 λον ὅτι συμφέροι· ὅτι τίνι γὰρ καὶ ὑψι-
 λὰ φρονίσαν, ἐνταῦθα μὲν γέλωτα
 καὶ ἀσχύνειν ὑπομένοντες, ἐκείσε δὲ
 δίκην καὶ τιμωρίαν ἀναμύροντες. οἱ μὲν
 γὰρ δίκην καὶ ἀφορμὰς ἔχουσιν τὰ κα-
 τὰ ῥήματα πρὸς τὸ καυχῆσθαι, οἱ
 δὲ ἀμαρτωλοὶ, ἀπὸ ποίων προέξωσαν
 ἐπαρθεῖν ποτέ; τί τοιούτων τῆς πε-
 παραγυμνῶν ὑμῶν, οὐχ ἱκανὸν ταπει-
 νῶσαι καὶ χαλεπεῖν τὸ φρόνημα. ποσαῦ-
 τα καὶ ὑμῶν ὄντων, ὡς φασι, τὰ πλημ-
 μελήματα, ὡς μηδὲ τῆς πολλῶν π-

iis deprecationes offerre, qui non, pro tuæ
 prudentiæ more, legitimè atque humanè
 magistratum gerunt, nec sponte ipsi sua ad
 bene de hominibus merendum impellun-
 tur. Atque hæc hæctenus. Tu verò id quod
 precibus à te plebs petit, conficere quæ-
 so ne graueris. Quemadmodum enim hoc
 scimus, eum, qui detinetur, difficiles ac
 molestas res ob magnificentiam tuam ex-
 pertum esse: eodè modo illud quoque sci-
 mus, eum iuuari ac beneficio affici posse, si
 opem tuam atque auxilium nanciscatur.

Orioni Diacono. 26.

Discipuli veros magistros, & vt patres
 amare, & vt principes timere debent: ac
 neque ob amorem metum discutere, ne-
 que ob metum benevolentiam obscurare.

Palladio Diacono. 27.

Si salutis desiderio teneris, omnia, quæ
 ad eam ducunt, effice. Nam qui vt aliquid
 fiat, expetit, quò id fiat, quiduis agere
 debet.

Zosimo Presbytero, Anatolio & Maroni
 Diaconis. 28.

Si virtutis amantes modestia decet (nam
 ea reliquas animi dotes exornat & illu-
 strat) peccatoribus quoque profectò sum-
 misso atque humili animo esse conducit.
 Quonam enim nomine sublimiter de se
 fustiant, qui & hic risum atque infamiam
 sustinent, & illic pœnam & cruciatum ex-
 pectant? Nam probi viri, ex iis quæ rectè
 atque cum laude gerunt, gloriandi ansam
 habent. Improbi autem ac scelerati, quaf-
 nam tandem actiones habent, ob quas ani-
 mis efferantur? Quidnam igitur ex iis, quæ
 egistis, ad deprimendam & deiicientiam
 arrogantiam non sufficit? Tot enim ac
 tanta, vt aiunt, vestra scelera sunt, vt ne
 quisquã quidem è vulgo ea ignoret. Ad eò
 per totam urbem fugillantur, ac peruulga-

R ij

ta sunt. Quòd si tot flagitia perpetrantes, & superbitis, & aduersus probos viros arma induitis, virtutis eorum cursum interrumpere molientes, videte quem finem malum hoc habiturum sit. Nam cum virtute florentem atque ornatum Pharisæum (non enim eum, vt mentientem, sed vt arrogantem accusat Scriptura) concepta ex rectè factis superbia detrimento affecerit, quid afferri potest, quin vobis, qui ne publicano quidem similes, verum multis partibus eo improbiores estis, contracta ex sceleribus insolentia, & animi elatio detrimentum allatura, vosque in extremum exitium deiectura sit. Quamobrem huiusmodi crapulam edormite: ac maximè quidem, vt ne peccetis, studete. (Sic enim via quadam progredientes eò tandem peruenietis, vt probas quoque atque cum virtute coniunctas actiones edatis.) Sin autem (quod non credo) in flagitiis & sceleribus ad extremum vsque diem volutari constitistis, saltem ne committite, vt malum malo curetis, nimirum aduersus quos minimè fas est, arma sumentes, atque aduersus quos minimè conuenit, insolenter vos efferentes.

Isidem. 29.

Qui nec iudicij metu tanguntur, nec regni cupiditate flagrant, verum adfæuitiã & inhumanitatem seipfos acuunt (quorù principes ac coryphæos nonnulli vos esse censent, ex iis, quæ perpetratis, hanc sententiam ferentes) hæc cum animis suis reputare debent, quæ, vt mihi quidem persuadeo, rationi consentanea sunt, ac lectorum calculo iudicanda permitto. Nempe quòd si Dei causa quidpiam perpeti recusent, id tamen alio quoque modo perpeti necesse habebunt. Si autem Dei causa mortem oppetierint, immortales atque ab omni labe alieni futuri sunt. Neque si ipsius causa pecunias egentibus minimè dederint, cum iis ad alteram vitam abscessuri sunt. Hæc igitur Deus hîc ab ipsis exposcit, quæ, etiam si ipse non exposcat, tamen quia mortales atque corruptioni obnoxij sunt,

καὶ αὐτῶν ἀγνοεῖν. ἔγωγε κωμωδῶ εἶπα ἀνά πᾶσαν τὴν πόλιν καὶ ἀπειβόητά ὄσιν. εἰ δὲ ποσαῦτα δρῶντες, καὶ μέγα φρονεῖτε, καὶ κατὰ τῶν ἀσθεδίων ὀπλιζοσθε, ἐξέκοψαι αὐτοῖς τὸν τῆς ἀρετῆς δρόμον μηχανάμενοι, ὁρᾶτε οἱ πελευτᾶ τὸ κακόν. εἰ γὰρ τὸν ἀρετῆ κομῆστα Φαρισαῖον. ἔγωγε ὡς ψευδομυθον αὐτὸν, ἀλλ' ὡς ἀλαζονεα γράφεται ἢ γραφῆ. τὸ μέγα φρονεῖν ὅτι τοῖς χετορθώμασιν ἐβλάψεν, ὑμᾶς τοὺς μῆτε κατὰ τὸν τελάνην, ἀλλὰ πολλῶ πονηροτέρους σκείνῃ, ὡς φασί, τυγχάνοντες, πῶς οὐ βλάβει τὸ μέγα φρονεῖν ὅτι τοῖς πλάσμασι, καὶ εἰς ἐχάστον ὄλεθρον χετενέσκου. ἀνανήφατε τοιγαροῦν σὺ τῆς ποιαύτης μέθης, καὶ μάλιστα μὴ ἀσθεδίζετε μὴ πλημμελεῖν. ἔγωγε γὰρ καὶ εἰς τὸ χετορθοῦ ὀδῶ φρονοῦντες ἔλθοιτε. εἰ δὲ τοῖς ἀμαρτημασιν, ὅσα ἔπιτεῦα μέγχε τέλῃς, ἐγγαλινδεῖσθαι κεκρίκατε, μὴ κακῶ τὸ κακὸν ἴασθε, ὀπλιζόμενοι μὴ καθ' ὧν ἔμεν, ἔσωσόμενοι δὲ καὶ ὧν ἠκιστα χεῖ.

Τοῖς αὐτοῖς. κθ.

Οἱ μῆτε χρίσιν δεδιότες, μῆτε βασιλείας ἐρωῶντες, ἀλλ' εἰς ὠμότητα καὶ ἀπανθρώπιαν ἑαυτοὺς ἀλείφοντες, ὧν κορυφαίους ὑμᾶς πινὲς καταπάτησιν, κατὰ γὰρ ἔξ ὧν ἀφ' ἑρῆδην δρᾶτε ταύτῃ φέροντες πλὴν ψῆφον, σκείνῃ λογιζασθε δίχρον ἂν εἴεν, ἄπερ καὶ εὐλογα καὶ ἀκόλουθά ὄσιν, ὡς γε ἑμαυτὸν πείθω. κριτέω δὲ καὶ τῆ τῶν ἐντυχανόντων ψῆφῳ, ὅτι ἂν μὴ ἀφ' τὸν θεὸν ἔλονται αἱ παθεῖν ἀνάγκη αὐτῶν καὶ ἄλλως ἔσπομείναι. ἂν ἀφ' τοῦ θεοῦ μῆτελευτήσωσιν, ἀθάνατοι καὶ ἀκήρατοι ἔσονται. οὐτε ἂν τὰ χεῖματα δι' αὐτῶν μὴ δοῖεν τοῖς δεομένοις, ἔχοντες αὐτὰ ἐκείσθε ἀπελεύονται. ταῦτα ἀπαυτεῖ παρ' αὐτῶν ἐνταῦθα. ἂ καὶ μὴ ἀπαυτεῖ τοῦτο, καταλείψασι πάντως ἀφ' τὸ θνητοὶ εἶναι καὶ ὀπίκτροι. ταῦτα βού-